

Rolnummer 1621
Arrest nr. 35/2000 van 29 maart 2000

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 24 en 27bis van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Doornik.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en G. De Baets, en de rechters H. Boel, L. François, J. Delruelle, A. Arts en M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 22 januari 1999 in zake de n.v. Royale Belge tegen M. Krim en het Fonds voor arbeidsongevallen, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 18 februari 1999, heeft de Arbeidsrechtbank te Doornik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

«Roepen artikel 24 (en eventueel artikel 27bis) van de wet van 10 april 1971 geen ongelijkheid of discriminatie in het leven tussen de slachtoffers van een arbeidsongeval, naar gelang van het tijdstip waarop de definitieve regeling plaatsvindt, indien die moeten worden geïnterpreteerd in die zin dat het bedrag van de maandelijksse gewaarborgde minimumvergoeding die in aanmerking moet worden genomen voor de hulp van een derde persoon, het bedrag is op de datum van het ongeval, gerevalueerd volgens de indexevolutie op de datum waarop de definitieve regeling van de gevolgen van het arbeidsongeval waarvan een persoon het slachtoffer is plaatsvindt ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

M. Krim is het slachtoffer geworden van een arbeidsongeval dat zich op 18 augustus 1994 heeft voorgedaan. Als gevolg van dat ongeval is een vergoedingsovereenkomst voorgesteld door de n.v. Royale Belge, wetsverzekeraar van zijn werkgever, belast met de uitbetaling van de vergoedingen die zijn voorgeschreven bij de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.

De overeenkomst, ondertekend door M. Krim en door zijn adviserend geneesheer, is overeenkomstig artikel 65 van dezelfde wet ter bekrachtiging voorgelegd aan het Fonds voor arbeidsongevallen.

In de overeenkomst werd erkend dat, als gevolg van het ongeval, de toestand van het slachtoffer de regelmatige bijstand van een derde persoon vereiste, die kon worden geraamd op 10 pct. van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon. In de overeenkomst werd de bijkomende vergoeding voor de bijstand van een derde persoon als volgt berekend : gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon op het ogenblik van het ongeval = 40.843 frank x 12 maanden = 490.116 frank x 10 pct. = 49.012 frank per jaar. Die som werd gevoegd bij de jaarlijkse uitkering die overeenstemt met de gedeeltelijke blijvende arbeidsongeschiktheid van 50 pct. De totale jaarlijkse vergoeding werd vervolgens geïndexeerd op de datum van de consolidatie (30 april 1996).

Het Fonds voor arbeidsongevallen heeft de bekrachtiging geweigerd op grond van het feit dat, voor de berekening van de bijkomende vergoeding voor bijstand van een derde persoon, rekening diende te worden gehouden met de aanpassingen van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon aan de schommelingen van het indexcijfer der consumptieprijzen zolang de schadeloosstelling niet definitief geregeld was. De n.v. Royale Belge heeft de zaak dan aanhangig gemaakt bij de Arbeidsrechtbank om haar aanbod bevredigend te horen verklaren.

Voor de Arbeidsrechtbank hebben het Fonds voor arbeidsongevallen, tussenkomende partij in die zaak, en de n.v. Royale Belge hun argumenten uiteengezet ten aanzien van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de berekening van de bijkomende vergoeding voor de bijstand van een derde persoon. Subsidiar heeft de eisende partij de Arbeidsrechtbank verzocht aan het Hof de bovenvermelde vraag te stellen omdat zij van oordeel was dat de interpretatie die door het Fonds voor arbeidsongevallen aan artikel 24 van de wet van 10 april 1971 werd gegeven en die door de Rechtbank in aanmerking werd genomen, van die aard zou zijn dat zij een discriminatie in het leven zou roepen tussen de slachtoffers van arbeidsongevallen, naar gelang van de tijdsruimte tussen de datum van de definitieve regeling van hun vergoeding en die van, enerzijds, het ongeval en, anderzijds, de consolidatie.

Overwegende dat het antwoord op die vraag onontbeerlijk is voor de oplossing van het hangende geschil, stelt de Rechtbank aan het Hof de bovenvermelde vraag.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 18 februari 1999 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 23 maart 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 3 april 1999.

Memories zijn ingediend door :

- de n.v. Royale Belge, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1170 Brussel, Vorstlaan 25, bij op 5 mei 1999 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 7 mei 1999 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 20 mei 1999 ter post aangetekende brieven.

De n.v. Royale Belge heeft een memorie van antwoord ingediend bij op 9 juni 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 29 juni 1999 en 27 januari 2000 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 18 februari 2000 en 18 augustus 2000.

Bij beschikking van 26 januari 2000 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 23 februari 2000.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 27 januari 2000 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 22 februari 2000 heeft de voorzitter in functie gezegd dat rechter M. Bossuyt verslaggever werd en heeft hij de zetel aangevuld met rechter A. Arts.

Op de openbare terechtzitting van 23 februari 2000 :

- zijn verschenen :
- . Mr. P. van Drooghenbroeck, advocaat bij de balie te Charleroi, voor de n.v. Axa Royale Belge, die het aanvankelijk door de n.v. Royale Belge ingeleide geding heeft hervat;
- . Mr. S. Nudelhole, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers L. François en M. Bossuyt verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de n.v. Royale Belge

A.1. De n.v. Royale Belge voert aan dat, indien men ervan uitgaat dat het gewaarborgd gemiddeld maandinkomen dat in aanmerking moet worden genomen voor de toepassing van artikel 24, vierde lid, van de wet van 10 april 1971 datgene is dat van toepassing is op het ogenblik van de definitieve regeling, hetzij door de administratieve overheid, hetzij door de rechter, en dat het aldus een indexaanpassing ondergaat, de sociale uitkering aldus tweemaal wordt geïndexeerd, eenmaal door die aanpassing, en nogmaals door toepassing van artikel 27bis van dezelfde wet, dat bepaalt dat de jaarlijkse vergoedingen en renten voor een arbeidsongeschiktheid worden aangepast aan het indexcijfer der consumptieprijzen, en dat zij worden gekoppeld aan de spilindex die op de datum van het ongeval van kracht is. Naast het onlogisch en onrechtvaardig karakter ervan, bevoordeelt die dubbele indexering, volgens de n.v. Royale Belge, in een aanzienlijke mate de gewonden voor wie de gevolgen van het ongeval definitief geregeld worden op een ogenblik dat veraf ligt van de datum van het ongeval.

A.2. De n.v. Royale Belge stelt dat de vraag van de waarde, in het licht van de evolutie van de index, van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen, het voorwerp van controverse blijft. Zij citeert het arrest van het Hof van Cassatie van 1 februari 1993, waarin het Hof de vraag beslecht ten gunste van de waarde van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon op het ogenblik van de definitieve regeling van de gevolgen van het ongeval, maar zij is van oordeel dat dat arrest geen rechtsrust heeft gebracht.

A.3. De n.v. Royale Belge voert aan dat, volgens de interpretatie van de Arbeidsrechtbank en van het Hof van Cassatie, de sociale uitkering varieert op grond van elementen die hoegenaamd niets uit te staan hebben met het door de wetgever nagestreefde doel. De datum van de definitieve regeling, die, volgens die interpretatie, het bedrag bepaalt van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de berekening van de bijkomende vergoeding, is immers afhankelijk van ofwel administratieve toevalligheden, wanneer de definitieve regeling gebeurt naar aanleiding van de procedure van bekrachtiging door het Fonds voor arbeidsongevallen, ofwel gerechtelijke toevalligheden, wanneer de regeling gebeurt als gevolg van een rechterlijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan. Die veranderlijkheden, die volkomen toevallig zijn en het ogenblik van de definitieve regeling verschillend bepalen, leiden voor de slachtoffers met dezelfde handicap tot aanzienlijke verschillen in de sociale uitkeringen, naargelang de definitieve regeling van hun uitkeringen min of meer in de tijd verschilt.

A.4. De n.v. Royale Belge besluit dat de wetsbepalingen of de gecombineerde toepassing ervan, die die verschillen teweegbrengen, niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Standpunt van de Ministerraad

A.5. De Ministerraad herinnert eraan dat artikel 24, vierde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 niet bepaalt op welke datum het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon moet worden vastgesteld dat als basis dient voor de berekening van de bijkomende vergoeding voor de bijstand van een derde persoon. Hij is van oordeel dat die vraag werd beslecht in de arresten van het Hof van Cassatie van 1 februari 1993 en 28 februari 1994, waarin de waarde van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de berekening van de bijkomende vergoeding voor de bijstand van een derde persoon wordt vastgesteld op de datum van de definitieve regeling van de gevolgen van het ongeval. De Ministerraad is van mening dat die arresten de rechtsrust tot stand hebben gebracht.

A.6. Volgens de Ministerraad houdt die interpretatie van artikel 24, vierde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 geen enkele discriminatie in die strijdig is met de Grondwet. De algemene regel van gemeen recht

van de burgerlijke aansprakelijkheid is in die zin vastgesteld dat de rechter de schade moet ramen op het ogenblik waarop hij uitspraak doet. Die regel heeft tot gevolg : voor twee schadegevallen die aanvankelijk identiek zijn en die voortvloeien uit twee ongevallen die op dezelfde dag zijn gebeurd, kan de vergoeding verschillen naar gelang van de datum waarop het definitieve oordeel wordt geveld. Het komt er in dat geval op aan de inachtneming van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie te verzekeren door personen die zich in verschillende situaties bevinden verschillend te behandelen : indien de rechter de schadevergoeding zou bepalen op de dag waarop de schade zich heeft voorgedaan, zou het slachtoffer aan wie de vergoeding pas na een lange procedure zou worden toegekend, niet volledig schadeloos worden gesteld voor het nadeel dat het heeft geleden en zou derhalve worden gediscrimineerd ten opzichte van het slachtoffer wiens zaak vlugger zou zijn behandeld.

A.7. Bevat de wetgeving betreffende de vergoeding voor arbeidsongevallen weliswaar talrijke afwijkingen van het gemeen recht, toch wordt ervan uitgegaan dat alle kwesties die niet in een specifieke wettekst worden beoogd, moeten worden geregeld door toepassing van het gemeen recht. De oplossing die door de rechtspraak van het Hof van Cassatie wordt gegeven is dus een toepassing van het algemene beginsel van gemeen recht.

A.8. De Ministerraad voegt eraan toe dat, mocht het Hof beslissen dat de door de Arbeidsrechtbank in aanmerking genomen berekeningswijze in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, het ook zou moeten beslissen dat artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek, in de interpretatie die eraan wordt gegeven in de vaste rechtspraak, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt door de rechter te verplichten het bedrag van de schadevergoeding te ramen op de dag van zijn beslissing. Hij is van mening dat dat argument uit het ongerijmde bewijst dat er hoegenaamd geen grond is voor de stelling van de n.v. Royale Belge.

A.9. Tot slot doet de Ministerraad gelden dat, in tegenstelling met wat de n.v. Royale Belge beweert, de door het Hof van Cassatie aangenomen berekeningswijze geen twee indexeringen cumuleert aangezien het gaat om twee verschillende indexeringen die op verschillende elementen van toepassing zijn. De bijkomende vergoeding waarin artikel 24, vierde lid, voorziet, heeft tot doel een specifiek nadeel te herstellen dat erin bestaat dat het slachtoffer in de toekomst voortdurend en absoluut behoefte zal hebben aan de bijstand van een derde persoon. Dat nadeel wordt geëvalueerd op de dag waarop de schadevergoeding door de rechter wordt vastgesteld. Die bijkomende vergoeding wordt jaarlijks uitbetaald, zoals de « hoofdvergoeding », bedoeld in artikel 24, tweede lid. Vermits zij niet onmiddellijk gekapitaliseerd wordt, is het normaal dat zij geïndexeerd wordt, overeenkomstig artikel 27bis.

Antwoord van de n.v. Royale Belge

A.10. Op de door de Ministerraad uiteengezette argumenten antwoordt de n.v. Royale Belge, enerzijds, dat het niet vanzelfsprekend is dat de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, bij ontstentenis van een uitdrukkelijke tekst, dezelfde interpretatie zou moeten krijgen als het gemeen recht van de burgerlijke aansprakelijkheid, vermits die wet juist een afwijking op het gemeen recht van de burgerlijke aansprakelijkheid vormt. Bovendien is de n.v. Royale Belge van mening dat de vergelijking te dezen niet pertinent is. Het Hof van Cassatie waakt er steeds over dat, in het gemeen recht, de toepassing van het beginsel volgens hetwelk de schade wordt geraamd op het ogenblik waarop de rechter uitspraak doet, niet leidt tot de toekenning, aan het slachtoffer, van twee schadevergoedingen voor eenzelfde schade. In het mechanisme van indexaanpassing, bedoeld in de prejudiciële vraag, gaat het daarentegen om een dubbele indexering, wat tot gevolg heeft dat het slachtoffer tweemaal de vergoeding ontvangt voor de muntontwaarding die aan het verstrijken van de tijd te wijten is.

A.11. De n.v. Royale Belge is voorts van mening dat het argument waarmee de Ministerraad de stelling van de dubbele indexering weerlegt, uitgaat van een verkeerd begrip van de gecombineerde toepassing van artikel 24, vierde lid, en artikel 27bis van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de artikelen 24, vierde lid, en *27bis*, eerste en tweede lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.

Artikel 24, vierde lid, bepaalt :

« Indien de toestand van de getroffene volstrekt de geregelde hulp van een ander persoon vergt, kan hij aanspraak maken op een bijkomende vergoeding, vastgesteld in functie van de noodzakelijkheid van deze hulp, op basis van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon zoals vastgesteld voor een voltijds werknemer, door collectieve arbeidsovereenkomst afgesloten in de schoot van de Nationale Arbeidsraad. »

Artikel *27bis*, eerste en tweede lid, bepaalt :

« De renten bedoeld bij de artikelen 12 tot en met 17 en de jaarlijkse vergoedingen en renten voor een arbeidsongeschiktheid van ten minste 10 pct. worden aangepast aan het indexcijfer der consumptieprijzen, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 2 augustus 1971 houdende inrichting van een stelsel waarbij de wedden, lonen, pensioenen, toelagen en tegemoetkomingen ten laste van de Openbare Schatkist, sommige sociale uitkeringen, de bezoldigingsgrenzen waarmede rekening dient gehouden bij de berekening van sommige bijdragen van de sociale zekerheid der arbeiders, alsmede de verplichtingen op sociaal gebied opgelegd aan de zelfstandigen, aan het indexcijfer van de consumptieprijzen worden gekoppeld.

Deze jaarlijkse vergoedingen of de werkelijk uitbetaalde renten worden gekoppeld aan de spilindex die op de datum van het ongeval van kracht is bij toepassing van artikel 4, § 1, van de voormelde wet van 2 augustus 1971. »

B.2.1. De Arbeidsrechtbank is van oordeel dat artikel 24, vierde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 in die zin moet worden geïnterpreteerd dat het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de vaststelling van de vergoeding, het bedrag is op de datum van het ongeval, gerevalueerd volgens de indexevolutie op de datum waarop de definitieve regeling van de gevolgen van het arbeidsongeval plaatsvindt.

B.2.2. Volgens die interpretatie verschilt het bedrag van de vergoeding voor de hulp van een derde persoon naar gelang van de tijd die verstrijkt tussen de datum van het ongeval en de datum waarop de gevolgen ervan definitief worden geregeld. Vermits, in die interpretatie, het

in aanmerking genomen gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon het bedrag op de datum van het ongeval is, geïndexeerd op de datum waarop de gevolgen van het ongeval definitief worden vastgesteld, zal het bedrag immers des te hoger zijn naarmate de twee data verder uit elkaar zullen liggen en het voordeel van twee indexeringsystemen zal worden gecumuleerd gedurende die periode met veranderlijke duur. Daaruit vloeit een verschil in behandeling voort tussen de personen die de hulp van een derde persoon nodig hebben, naar gelang van de min of meer lange tijd die verloopt tussen de datum van het ongeval waarvan zij het slachtoffer waren en de datum van de definitieve regeling van de gevolgen van het ongeval.

B.3. Door te bepalen dat de slachtoffers van een arbeidsongeval wier toestand de hulp van een derde persoon noodzakelijk maakt, een vergoeding zullen ontvangen die berekend wordt op het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon, wilde de wetgever die vergoeding vaststellen op grond van de werkelijk gedragen lasten (*Parl. St.*, Kamer, 1989-1990, nr. 975/1, p. 24), met het oog op het invoeren van een billijke berekeningswijze die de solidariteit tussen de slachtoffers herstelt (*ibid.*, nr. 975/10, p. 19). De vergoeding wordt als een forfait beschouwd, dat wordt berekend op grond van de graad van noodzakelijkheid van de hulp naar gelang van de situatie van de betrokkene, en uitgedrukt als een percentage van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon. In tegenstelling met het systeem dat van kracht was vóór de wijziging van artikel 24, vierde lid, van de arbeidsongevallenwet door de wet van 22 december 1989, die tot gevolg had dat het bedrag van de vergoeding toegekend voor de hulp van een derde persoon afhankelijk was van het beroepsinkomen van het slachtoffer, heeft het systeem dat gebaseerd is op het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon, voorgeschreven bij artikel 24, vierde lid, tot gevolg dat alle personen wier toestand de hulp van een derde persoon vereist, een forfaitair bedrag ontvangen dat op dezelfde basis wordt berekend.

B.4. Door het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon op de dag van het ongeval in aanmerking te nemen, geïndexeerd op de dag waarop de gevolgen van het ongeval definitief worden geregeld, voert de aangewende berekeningswijze onder de personen die die vergoeding genieten een verschil in behandeling in op grond van de traagheid of de snelheid waarmee de gevolgen van het ongeval worden geregeld.

B.5. Bovendien leidt dat mechanisme tot een verschijnsel van dubbele indexering, vermits het bedrag van de vergoeding voor hulp van een derde persoon wordt gevoegd bij het bedrag van de vergoeding wegens blijvende arbeidsongeschiktheid, en vermits die bedragen op hun beurt gekoppeld worden aan de spilindex op de datum van het ongeval, en geïndexeerd overeenkomstig artikel 27bis van de arbeidsongevallenwet. Nu bepaalt artikel 39, vijfde lid, van die wet, hoewel het niet uitdrukkelijk de vergoeding voor hulp van een derde persoon beoogt, dat de loonbedragen die in aanmerking moeten worden genomen voor de vaststelling van de vergoedingen en renten uitsluitend die zijn welke van kracht zijn op de datum van het ongeval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 6 augustus 1993, waarbij die bepaling is ingevoerd, blijkt dat de wetgever de bedoeling had de bedragen aan de dubbele indexering te onttrekken, zodat de duur van de regeling van het ongeval geen weerslag meer zou hebben op de uiteindelijk verschuldigde vergoedingen (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 1040/1, pp. 14-15).

B.6. Uit wat voorafgaat volgt dat artikel 24, vierde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, geïnterpreteerd in die zin dat het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de hulp van een derde persoon, het bedrag is op de datum van het ongeval, gerevalueerd volgens de indexevolutie op de datum waarop de definitieve regeling van de gevolgen van het ongeval plaatsvindt, niet bestaanbaar is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

B.7. Het Hof stelt vast dat artikel 24, vierde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 ook in die zin kan worden geïnterpreteerd dat het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de vaststelling van de uitkering verschuldigd voor de hulp van een derde persoon, het bedrag is op de datum van het ongeval. In die interpretatie leidt de berekeningswijze niet tot een verschil in behandeling tussen de slachtoffers van een arbeidsongeval naargelang de definitieve regeling van de gevolgen van het ongeval min of meer lange tijd na dat ongeval plaatsvindt.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 24, vierde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, geïnterpreteerd in die zin dat het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de hulp van een derde persoon, het bedrag is op de datum van het ongeval, gerevalueerd volgens de indexevolutie op de datum waarop de definitieve regeling van de gevolgen van het ongeval zal plaatsvinden, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

- Artikel 24, vierde lid, van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, geïnterpreteerd in die zin dat het bedrag van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimumloon dat in aanmerking moet worden genomen voor de hulp van een derde persoon, het bedrag is op de datum van het ongeval, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 29 maart 2000.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior